Ч. 21. (816). Львів, середа дня 30. січня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 3).

Виходить що дня рано кромі понеділка

Україна в огні.

Бої Українців з большевиками.

„Правда“ доносить: В цілій полудневій Росії ведуть ся бої. Війська народної Ради в Харкові бють ся з військами Укр. Ґен. Секретаріяту і козаками Каледіна. Фронт тягне ся від донського басену аж до Чорного моря. Большевицькі війська посувають ся вперед.

Як доносять „Ізвестія“ з Міньска, сильні українські відділи вирушили з Могилева, де знаходить ся головна українська кватира, в сторону Полтави, під проводом ген. Верховського, котрий перейшов на українську сторону. Ожидають великої битви над Дніпром.

Російська „свобода“.

БАЗИЛЕЯ. „Baseler Nachr.“ доносять з Петрограду, що Криленко при принятю ґвардії сказав: Свобода то є добра річ, але підчас боротьби свободи з буржуазією мусять ся всі свободи здушити. Ми маємо силу совітів й нікому не уступимо, всюди будемо ширити грозу, горе тим, що пробуватимуть нас роздоптати. Ми не повинні щадити наших ворогів, бо інашке ми пропали.

На Дону.

БАЗИЛЕЯ. Аґенція Аваса доносить із Петрограду: Після „Нашого Вѣку“ приказав гетьман донських козаків по побідженю большевицьких військ не переступати границі донської области, бо в той спосіб хоче запобігти, щоби донські козаки не мішали ся у внутрішні справи Росії.

По Україні черга на Румунію.

БЕРЛІН (Вольф). Після іскрових депеш петроградське правительство зірвало всякі дипльоматичні взаємини з Румунією. Румунське посольство буде найкоротшою дорогою відставлене за границю. Запас золота Румунії зложений в Москві признано ненарушимим для румунської оліґархії.

Правительство рад перенимає відвічальність за перехованє того золота в передачу румунському народови. Ґенерала Щербачева оголошуєть ся винятим зпід права.

БЕРЛІН. (Вольф). Після вістий, що сюда надійшли, румунський президент міністрів Братіяну уступив. Наслідником має бути ґенер. Авереску.

Битва під Ґалацом.

ПЕТРОГРАД. (Ткб). Про події під Ґалацом, що довели до переходу рос. військ на область союзників, доносять далі, що битви між 9. і частями 10. рос. сибірської дивізії й між Румунами на височині на захід від Ґалацу все ще тривають.

По стороні Румунів брала участь тяжка артилєрія і коло Ґалаца три монітори. Російські становиска на зелізничій лінії Браїла Ґалац аж до луку Серету на схід від Ніколяї норнобсаджені. Укріплену точку при зелізниції обсадили Румуни, котрих стійки станули рівночасно в луці Серету.

Харківська кириня й Петроград.

Якісь з діяльности нікому невідомі „народні комісарі“ з Харкова видали відозву до робітників, селян і всіх горожан України, в котрій називають українське правительство в Київі — ворогом українського народу та взивають всіх до боротьби з українським правительством і Центральною Радою. Рівночасно ті „комісарі“ вислали до Берестя двох своїх делєґатів, котрі вступили в склад російської (!) делєґації тай заявили, що то вони представники України, а не делєґати київського правительства.

Рівночасно „Петроградська Телеграфічна Аґенція“ ширить ложні вісти про здобутє українських городів Катеринославя й Полтави та про битву під Київом, в якій мали побідити большевицькі війська, почім увійшли до самого Київа. Заперечене сих вістий про воєнні успіхи московських військ вже прийшло. Впрочім „Петроградська Тел. Аґенція“ відома з того, що в чиїх руках вона була, за тим брехала. І так, коли вона була в руках Керенського, то голосила світови про його світлі побіди — в часі, коли Керенський був уже на прах побитий. Те саме є й тепер.

Але висланє двох українсько-большевицьких делєґатів з Харкова до Берестя і вступленє тих делєґатів в склад російської (!) делєґації є фактом, який уже використовує австрійська дипльоматія, що наглядно видно з exposé гр. Черніна.

Супроти того слід приглянути ся вазіною подій.

Сам факт утвореня другого українського правительства в Харкові, хоч який прикрий з огляду на повагу українського представництва на дипльоматичній арені, — не представляв би ся з точки національно політичної моралі відємно, як би 1) нове українське правительство складало ся з людий, відомих зі своєї праці й діяльности для української справи, 2) якби воно опирало ся на силі українського війська й народу і 3) якби воно не стало прихвостнем чужої, ворожої нам сили.

Але ті всі три услівя не істнують! Бо хто є ті панове, що підписали бунтівничу відозву проти Української Центральної Ради, в котрій засідають такі заслужені й славні робітники на українській народній ниві як проф. Грушевський, Порш, Петлюра, Голубович, Барановський і инші. Ось імена панів зпід темної звізди харківської кирині: Вальдемар Люксембурґ, Ґеорґ Боше, Вальдемар Авсєєн, Ґеорґ Лапшинський, Макар Свинник, Сергій Бакинський, Мінцер і Лупановський.

Хто коли, де і при якій нагоді чув передтим імена тих панів? Хто знає про їх працю для української справи, котра давалаб їм право, промовляти „іменем народу Української Републики“ та взивати до бунту проти Української Центральної Ради?

І то з якої причини! З причини, що Рада „ширить ненависть між українським і російським народами“! Се пригадує нам, галицьким Українцям, імена ріжних „поржондних Русінуф“, котрі на таких арґументах робили свою карієру. Вже стиль тої відозви харківських киринників недвозначно вказує на те, хто вони є.

На кім опирають ся ті киринники й крамольники? В першій мірі на протекції московських большевиків. Бо як би вони опирали ся на силі українського війська й народа, то їх місце бул б в рядах опозиції Української Центральної Ради, а не в рядах московських гнобителів у характері їх прихвостнів. Можливо, що ті панове при помочі петроградських гроший і аґітаторів захопили також якусь частину найтемнійшого мужицтва, а може й війська. Та се тільки збільшувалоб їх непростиму вину і ніяким чином не давалоб їм права виступати в імени українського народу.

Вступлене делєґатів тих несовісних самозванців в склад російської делєґації в Берестю відкриває їх низькі й погані заміри як не мож ліпше, а удар, вимірений в плечі українській делєґації перед представниками чужих держав і то в такій рішаючій хвилі — вповні вистарчає, щоб уважати їх за зрадників і відповідно до того поступити з ними. Бо річ ясна, що ніхто чесний Українець, хочби він не годив ся з усею політикою Української Центральної Ради, не поступить в той спосіб і не дасть себе ужити за сліпе оруде московським большевицьким крамольникам. Се очевидно орудіє в руках п. Борнштайна, званого Троцьким і в руках його заступника п. Йоффе, двох спритних жидків, що розігнали Установчі Збори російського народу й уряджують погроми на вулицях російських міст та сіють крамолу в Україні!

Не говоримо з легковаженєм про ті спритні жидівські голови, що вишукали на „представників“ України якихсь Вальдемарів і Ґеорґів. Противно. Росія, що дала собі раду з татарською силою і з ґенієм Наполеона Великого, очевидно не може видобути ся з лапчивих обнять пп. Борнштайна і Йоффе, котрі й Україну хотять скоротити, а котрі під самоозначенєм народів розуміють панованє над ними.

Маймо одначе надію, що пп. Борнштайн і Йоффе скорше або пізнійше знайдуть ся у Америці разом з харківськими „представниками“ Вальдемарами і Ґеорґами, котрим не подобаєть ся те, що Україна хоче бути самостійною державою. Се може наступити скорше, чим хтось сподіваєть ся, бо революція скоро мете; коли змела блискучу постать Керенського, то може змести й крутіїв-самозванців, якими кермують з Петрограду.

Покищо невиясненим являєть ся факт, чому Українська Центральна Рада в порозуміню з тими чинниками, що входили в склад російських Установчих Зборів не заквестіонує право Борнштайна і Йоффе до заступництва Росії в Берестю. Річ ясна, що ті панове насильним способом розігнали Установчі Збори тільки тому, що більшість представників російського народу була проти них. І якраз тим учинком доказали, що не мають права виступати навіть іменем Росії, не то вмішувати ся в українські справи. Друга річ, якої не можемо тут вияснити собі, се те, що в нових українських виданях у Київі так мало національно освідомляючих писань. А вони тепер так дуже потрібні.

Сам факт нової петроградської інтриги й проба розбитя України не повинен нас надто непокоїти.

Се революційні часи, в котрих пристрасти розбурхані до найвисших границь. Тут слід пригадати примір напади Поляків на їх власну реґенційну раду, котра знаходить ся в ще тяжшім положеню, чим наша; напади ті зреферовані в „Gazet-i Wieczorn-ій“, а посуваються ся вони аж до напятнованя діяльности тої ради закидами „лайдацтва“ і т. п.

Річ зрозуміла, що в Польщі анархія не проявляєть ся креованєм більшої скількости

„правительств“ тільки завдяки сильному порядкови, який там завели Німці.

Для нас нова безоглядна кириня, викликана Петроградом у Харкові, може бути дуже корисна тим, що вилічать наших братів над Дніпром з усяких нездорових мрій про згоду з Московщиною й спонукає її шукати за союзниками між чужими державами. А се може вийти тільки на добро Українській Державі, коли в ній закорінить ся глибоко та свідомість, що нашим ворогом не тільки Поляки, але й Петроград, — все одно, чи він царський, чи революційний.

Інтриґантські методи.

В числі 16-тім „Діла“ за сей рік поміщено справоздане з парляментарної дебати в справі мирових переговорів у Берестю під ironічним заголовком „Успокоююча заява ґр. Черніна Українцям“.

Титул сам надруковано на ширину двох третин сторінки „Діла“, ще й до того буквами півтора сантіметрової величини. Ходило очевидно редакції о те, щоби сей заголовок всякому читачеви влїз в очи. Слова „Успокоююча заява“ взято у заголовку в значки наведеня — розумій читачу: наведено їх за чиїмсь висказом і піддано сей вислів іронічній критиці вже в самім титулї справоздання.

Хтож се ужив сего висказу, з якого „Діло“ так крикливо іронїзує?

Думаєте певно, панове читачі, що се політичний приятель редакторів „Діла“, п. Василько?

Йому-ж — як запевнювало нас „Діло“ — даний „вгляд“ в тайни політики ґрафа Черніна і він з повним успокоєнем висловлює своє довіре ґр. Чернїну. А отжеж не так! Сим легковірним, що його так легко „успокоїла“ заява ґрафа Черніна, є ніхто инший, як др. Петрушевич, голова Української Парляментарної Репрезентації. Його мнимі виводи враз з сею фразою наводить „Діло“ в тім справозданю з цілим спокоєм за депешою урядового кореспонденційного бюра і з сих виводів іронїзує воно в заголовку справозданя. Розумій читачу: Ось-ось який принципіяліст Петрушевич! Його „успокоює“ заява ґрафа Черніна!

Хто читав витяг з промови голови Української Парляментарної Репрезентації, поданий в 19-тім числі „Українського Слова“ за „Neue Freie Presse“ (як звісно, нам неприхильної!), той мав нагоду сконстатувати, що те, що переказало нам урядове кореспонденційне бюро а за ним так крикливо і з такою очевидною тенденцією кинути тїнь на голову Української Парляментарної Репрезентації розтрубіло „Діло“, було виссаною з пальця брехнею. Справоздання кoресп. бюра славні своєю тенденційністю. Свідома сего редакція „Українського Слова“ — хоч також не могла мати стенограму промови до розпорядимости — провірила одначе зміст промови дра Петрушевича за віденською пресою і подала сим робом її властивий зміст. Се ж могло було зробити і „Діло“ — як би його заміром від 5 го падолиста минулого року не було з правила пускати в світ некорисні брехні про Українську Парляментарну Репрезентацію, а правду ховати під корець.

Та др. Петрушевичеви — видко — за богато вже сеї безпримірної кирині і голова Укр. Парл. Репр. вислав до редактора „Діла“ п. Василя Панейка спростоване на основі стенографічного тексту своєї промови. Щож на те припертий до стіни п. Панейко?

Помістив може спростоване голови Укр. Парл. Репр. і то на так замітнім місци та так замітним письмом, щоби прочитали його всі, хто читав попереду тамже розреклямовану брехню.

Пан редактор Панейко вивинув ся типовим собі методом: В 20. числї „Діла“ помістив на 3 сторонї, по рубриці „Померли“, скромненьку і дуже, таки дуже скромненьким, від тексту майже невідбиваючим, письмом затитуловану статейку чи замітку під рівно скромненьким заголовком „Не було успокоюючої заяви. Спростоване неправдивої звістки“. По кількох фразах, котрими п. Панейко прикидає ся наївно-добродушним та вмовляє в читачів, будьто він справді пав жертвою брехливости кoресп. бюра, містить п. Панейко присланий йому дром Петрушевичем стенографічний текст з дотичного місця його промови та порівнує сей текст з текстом кор. бюра. Очевидно: п. Панейко спростоване помістити мусів. Але порадив собі по свому: помістив його в такім місци і в такім виді, — так що до стилізації, як зверхної форми, щоби всякий читач пустив його „мимо очий“, значить — щоби воно як-найменше дійшло до відома загалу.

Справді треба подивляти редакцію, що вживає аж стільки рафінади, щоби тільки підставляти ногу Укр. Парл. Репрезентації — а то лише тому, що на її чолї стоїть не „свій“, не один з „фамілії“, але чоловік сего характеру і політичної незломности, що др Петрушевич!

І треба спитати: чи є се здоровим обявом, коли „офіціяльний“ орґан сторонництва веде таку систематичну тактику інтриґантських підкопів проти парл. рептезентації сторонництва? Чи нормальні се відносини, коли таке толєрує начальна управа сторонництва? та чи не пора зробити раз в імя національного добра і ладу конець сему особистому інтриґанству, що — славо-словлячи п. Василька — рівночасно драпуєть ся демаґоґічно в національно-політичний радикалїзм?...

Большевики далї розганяють.

Голод у Петроградї.

ЛЮҐАНО (Ткб.). — „Corriere della Sera“ оголошує такі, з иншого жерела ще непотверджені донесеня з Петрограду:

Правительство розігнало також конґрес селянських рад цілої Росії, що заявив свою солїдарність з конституантою. Розвязане наступило в годину по отвореню конґресу й то 100 моряками, що вдерли ся на салю й по 4-годинній боротьбі з мужиками переперли її опорожнене. — Майже всї члени провідного комітету конґресу увязнені. Між тим розвязане — здаєть ся — викликало злі наслідки на заосмотрене столиці. Сільско-господарські централї отягають ся посилати до Петрограду збіже й середники поживи. В послідних днях сибірські централї, що все довозили до Петрограду, відмовили середників поживи. — Довіз поживи до Петрограду є мінімальний, а малі засоби майже вичерпані. Марево голоду стає що раз то страшнійше. Прийшло вже до частих грабувань склепів.

Все те причиняєть ся до зросту ворожого руху проти режіму Лєнїна, головно в петроградських робітничих масах. — Робітники заводів Обухова зажадали розоруженя червоних ґвардій в їх дільниці. Робітники ухвалили дневний порядок проти правительства і настають за поверненем петроградських робітничих рад. Також на провінції можна запримітити протибольшевицький рух робітничий. Рух звертаєть ся не лише проти правительства, але також проти заграничних конзулятів. В ночи на 24-го сего місяця увязнено на приказ правительства 60 осіб, що зорганїзували ся для охорони конституанти.

До переговорів між Україною а осередними державами.

„Neue Zürcher Zeitung“ доносить: „Petit Journal“ пише: Рада має тепер слово, і доперва тоді, коли той збір вискажеть ся, будемо докладно знати, чого нам держати ся. Годі заперечити, що коли Рада поставить ся проти загальних засад поставлених большевиками, які мають на оці тільки приватні інтереси на Україні, то заключене окремого мира не стріне вже ніяких непоборимих перепон. В дійсности Україна не має з осередними державами ніяких областних питань до управильненя. Можливо навіть, що сї останні, щоби позискати Раду, згодять ся відступити Україні часть Польщі. Господарську проблєму буде труднійше розвязати Та се без сумніву не вистане, щоби спровадити перерву в переговорах. Велике питане, чи Рада згодить ся дати вільну руку Кільманови і Чернінови, щоби сї могли опанувати Курляндію, Литву і Польщу. Се дасть нагоду здати собі справу з того, чи успіх пляну обох німецьких посередників має вигляди стати дефінїтивним“.

Ся сама часопись доносить з Берліна: „За першою вісткою з Берестя, яка говорила про довершену вже згоду на основи мира з Україною, прийшла з Відня друга редакція, котра висказує тільки узасаднену надію на згоду. „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ признає ріжницю між обома редакціями, з котрих друга висказуєсь вправді оглянійше, але також виразно зазначує, „що сущні начерки мирового договору усталено“ і се управнює радіти і признати, що Українські посередники в противенстві до петроградських делєґатів не уживають ніякої тактики проволїканя. Кунктаторська політика Троцького не показала ся доброю, зате всяка імовірність говорить за сим, що по „річевій згоді“ з Українцями знайдеть ся також вкоротці „відповідна форма для мирового договору“. Про те, що між тим з петроградською делєґацією в Берестю злучили ся два члени большевицької Ради з Харкова як противага проти Київської Української делєґації і що вони се останнє заступництво як „буржуазійне“ не хочуть признати, про се не згадує покищо „Nord. All. Ztg“.

Переговори Українців з Туречиною.

Телєґрафічна аґенція Мілї доносить: Дня 17-го сего місяця радили приватно відпоручники турецькі в Берестю з делєґатами Української Републики. — Наради мали дуже сердечний характер, а обертали ся головно около справи границь України і до плавби на Чорному Морі і питаня Дарданелїв.

Большевицькі статисти.

Посторонний голос.

Проф. Ганс Іберсберґер, обговорюючи смертельні змаганя большевицької диктатури, каже: Так само мале враженє зробить на Українців инший розпучливий крок. Конструкція нового й одиноко правдивого „українського робітничого і селянського правительства в Харкові“ Троцьким є вже з хати обложена проклятєм смішности. Харків є в посїданю большевиків сей факт сам доказує, хто се нове правительство іменував. Властиво мусить ся сказати, що такий дрібний „трік“ є впрочім все так розмахових большевиків негідний. Вони самі прецінь се знають, що всї селянські, робітничі й жовнїрські ради на Україні признали Українську Центральну Раду одинокою заступницею українського народу, що не буржуазія, але як раз українські соц. демократи й соц.-революціонери є провідними партіями в Раді. Те харківське укр. правительство є лише правительством з ласки Лєнїна й Троцького, його члени нїщо иншого як статисти, поза котрими мабуть криють ся большевицькі баґнети, а не український нарід. Вістка, що доокличні селяни отягають ся довозити до Харкова збіже — доказує вже в якім відношеню се правительство до своїх земляків стоїть й стояти-ме.

Криваві днї в Петроградї.

СТОКГОЛЬМ (Ткб.) З Петрограду доносять, що в боротьбах з приводу конституанти мало бути 400 вбитих. — Про практики в виборах до конституанти пише кадетський „Нашъ Вѣкъ“: Цілі села давали на приказ або соц.-революціонерів або большев. аґітаторів однакові виборні картки „в імени всїх“; хто віддав відокремлений голос, уходив за зрадника та підпадав слїдству задля належности до кадетів.

Польське військо на Україні.

„Київлянин“ доносить, що при Ген. Секретаріяті України буде утворений виділ польського війська. Він буде займати ся всїми справами, що відносять ся до польського війська. Презесом вибрано капітана Бабянського.

В обороні установчих зборів.

АМСТЕРДАМ. Петроградський дописуватель Daily News доносить: союз для оборони установчих зборів видав до петроградського населеня маніфест, який взиває уряджувати публичні маніфестації за скликанєм нових установчих зборів. Той самий союз розпочав в касарнях пропаґанду звернену проти насильств доконуваних большевиками. Ся пропаґанда спричинить без сумніву новий пролив крови в Петроградї.

Японія супроти Росії.

ТОКІО. В часї отвореня японської державної ради заявив президент мінїстрів Теґаісо: Події в Росії сповняють нас найбільшим несупокоєм. Тамошне замішане сягає до східної Азії і каже побоювати ся, що ті несупокої загрозять мирови на далекім сході, а сей мир є основою політики Японії. Якби її несупокої мали загрозити народним інтересам Японії, то правительство йметь ся відповідних заряджень. Те саме повторив також мінїстер заграничних діл Motone.

Участь Фінляндії в мирових переговорах.

СТОКГОЛЬМ. Stockholms Tidningen довідують ся з Гельзінгфорсу: Фінляндський сойм вибрав депутацію до мирових переговорів в Берестю. Вона складаєсь з трех членів міщанських трех соціялістичних.

Троцький виїхав до Берестя.

ПЕТРОГРАД (П. А.) Троцький відїхав в неділю в ночі до Берестя.

Який буде вислід переговорів?

БЕРЛІН. „Lokalanzeiger“ доносить з Стокгольму, що петроградські дневники приносять статю (імовірно Троцького), яка підсуває думку, що берестейські переговори не дадуть нічого більше понад дотеперішні висліди. Рівночасно урядові дневники „Правда“ та „Ізвєстія“ виступають з дуже острою критикою тактики Кільмана й Черніна й осуджують німецькі вісти з Берестя.

Великі заворушення в полудневій Франції.

БЕРНО (Ткб.) Від кількох днів кружляли в Женеві поголоски, що в Ліоні й Сан Етієн прийшло до значних несупокоїв і заворушень. „Berner Tagwacht“ оголошує такі подробиці: В Ліоні вибухли несупокої дня 16. січня. Муніційні й инші робітниці, а за ними воєнні каліки, потягли перед ратуш, де засідала громадська рада. Вони кричали: „Дайте нам наших мужів, дайте нам хліба!“ Виступила жандармерія, при чім по обох сторонах були жертви. Ратуш облягано аж до досвітку, пороблено барикади, до Ліону прийшла жандармерія й піхота, несупокої прибрали дня 19. січня революційний характер. Від того часу нема ніяких відомостий. В Сан Етієн говорили жінки до народа за скорим миром. В ночі на 18. ратуш підпалено. Також ту були кріваві жертви.

Справа Кайо.

Справа бувшого французького президента міністрів Кайо, обжалованого о державну зраду, починає прояснювати ся. Показуєсь ся, що Кайо про ніяку зраду не думав. З його письм, відкритих в Флоренції, виходить, що він снував тільки пляни на випадок нового вибору його на президента міністрів. До проєктованого ним кабінету мали увійти представники всіх сторонництв. Одно що можна Кайови „закинути“, то бажанє мира. І за се якраз прихильники війни „аж до побіди“ поставили бувшого президента міністрів перед лаву обжалованих.

З боєвих фронтів.

БЕРЛІН. Італійський фронт. На височорівні Семи громад від вчера пополудни тревають гарматні бої, що над раном в области Коль дель Росо змогли ся до найбільшої напружности.

НОВИНКИ.

— **Апетит Мазурів на українську землю.** На нарадах клюбу польських людовців, що відбули ся в Кракові 21. с. м. ухвалено між иншим і таку чепурну резолюцію: „Супроти того, що межі Польщі сягають так далеко, як далеко польська (!) земля є в посіданю польського селянина, отже з огляду на істнованє народу загроженого і по війні зі всіх сторін чужим наїздом (!), клюб людовців домагаєть ся приготованя земельної реформи, яка би без шкоди для краєвого господарства і приватної власности дала польському рільному і безрільному населеню варстат праці. А що земля є основою національного істнованя, тому клюб людовців постановляє догму, що денебудь (!) є земля в польськім посіданю, а має перейти в другі руки, Поляки мають до неї першенство“!

Отже панове з P. S. L. вже думають про кольонізацію Мазурами. Чи не за скоро?

— **Похвала для п. Василька.** „Neue fr. Presse“, подаючи вступні уваги до справоздання з дальшої дебати в делегаційній комісії для заграничних діл над ексозе гр. Черніна, висловлює похвалу п. Василькови за се, що „провідник буковинських Українців, др лицар фон Василько, в противенстві до деяких польських лицарів висловив спеціяльний обовязок вдячности супроти централних держав“. Знаємо, хто стоїть за „Neue fr. Presse“ і чиєю вона є тубою. Недаром чей гр. Чернін переформував редактора „Neue fr. Presse“, п. Моріца Бенедікта, на члена палати панів! Не диво отже, що п. Василько збирає ні сторінках похвали за свої раболіпні заяви, складані тоді, коли гр. Чернін лукавить з Українцями!

Бож і пішов же п. Василько у своїх заявах поза всі межі приличности. Після твердження п. Василька виходило-би, що Україна ані палцем не рушила, щоби посісти ті укр. землі, що належать до Австрії. О скільки знаємо, річ стоїть цілком инакше. Українська Республика саме бажала прилучити укр. Галичину до України і поставила в тім напрямі ясне домаганє. А вже певно не уповажнила вона п. Василька складати за неї якінебудь заяви чи зречення. Так само галицькі Українці.

П. Василько почував — видно — що переступає всяку міру у своїх заявах, бо зазначив в однім місци своїх виводів, що його становище „супроводжує його галицько-українські колеги недовірєм“. Тим п. Василько добре зробив і для Укр. Парл. Репрезентації і для себе. Укр. Парл. Репрезентація буде звільнена з конечности місиги прилюдне застереженє проти заяв п. Василька, а знов п. Василько ще раз зарекомендував себе сліпо віддано правительству. Ось-так він і „чистоту заховав і капіталик приробив“. Всеж-таки п. Василько заяви що до будучини укр. Галичини повинен лишити Галичанам. Та він саме тому висадив голову Укр. Парл. Репрезентації з згаданої комісії, аби там „заступати“ по інтенціям Черніна всю австрійську Україну. І збирає — як бачимо — похвали в органі п. Моріца Бенедікта.

— **Участь Поляків в мирових переговорах.** На бажанє польської регенційної ради, звернене до Кільмана, щоби допустити і Поляків до переговорів в Берестю, відповів письменно державний секретар Кільман президентови міністрів Кухажевському, що осередні держави промовляли в Берестю за участю Поляків в переговорах, але сьому спротивив ся Троцький, заявляючи, що його правительство не признає самостійности польської держави і її теперішного правительства. Кільман обіцює при відновленю переговорів порушити знов сю справу.

— **О поворот до Галичини.** „Gazeta Polska“, що виходить в Москві, доносить з 4. січня с. р.: З огляду на те, що значне число виселенців з Галичини звертає ся до Укр. Ген. Секретаріяту внутрішних діл з просьбою о перепущенє їх за границю, а також з огляду на те, що богато виселенців, ожидаючи відповіди, виїжджає на фронт, де їх арештують, а декоди й ограбовують, Секретаріят внутрішних діл подає до відома інтересованих осіб, що вже піднято заходи задля забезпечення переїзду Поляків з Галичини через фронт. В тій справі звернув ся Ген. Секретаріят до головнокомандуючого українським фронтом, щоби порозумів ся з австрійськими властями і назначив місця, в котрих будуть могли збирати ся виселенці. Виселенці з Галичини будуть їдтак під охороною певних військових відділів відставлені до австрійської границі.

— **Покривджене Галичини.** Після офіціяльних дат число рекламованих в цілій монархії виносить 1,300.000 людий. Число рекламацій в Чехах виносить з горою 100.000, в самім Відни з горою 140.000, а в Галичині заледви 19.500. Процентово повинно бути в Галичині рекламованих 178.000.

— **Керенський дорobив ся мілiона.** Рада народних комісарів зарядила конфіскату зложеного в державнім і в міжнароднім торговельнім банку майна Керенського в загальній сумі 1,474.734 рублів.

— **М. Горкий легко ранений.** „Voss. Ztg“ доносить, що заблукана куля ранила Максима Горкого в Петрограді на вулици легко в шию.

— **Альбанія буде знов ущасливлена.** З Парижа доносять, що після відомостий з Риму кн. Вільгельм Від удаєсь в найблизших днях до Дурацо, бажаючи вступити на альбанський престол.

— **З буджету польського Королівства.** В Варшаві відкрито в кількох місцях части того самого людського тіла, яке могло належати до мущини 30—35 літнього. Се вказує очевидно на злочин убийства. Про особу убитого і убийника досі нічого не відомо. За подане річевих відомостий, що причинять ся до виясненя справи і викритя злочинця, варшавська поліція визначила нагороду 1.000 марок.

— **Фінляндції здержують зелізничий рух.** О півночи з 25. на 26. с. м. мало фінляндське правительство здержати весь зелізничий рух. Як причину подаєть ся, що фінські уряди хочуть здержати транспорти російських салдатів і фінських червоних гвардій. В Фінляндії панують страшні несупокої.

— **Уневажнене рекламацій.** Урядово оголошують, що вимоги сили армії змушують, уневажнити рекламації наймолодших річників в найблизшім часі без виїмку. Рекламовані річників 1899, 1898 і 1898 мають зголоситись до служби 1. марта, а річника 1896, 1895 і 1894—3 цвітня 1918. р. До старших річників се заряджене не відносить ся. Такі обовязані до служби, яких теперішна праця є в державнім інтересі, отже такі, що є заняті в копальнях, при зелізницях або фльоті, є від зарядженя виключені. Щоби не шкодити сільсько-господарським працям, можуть в рільничих краях, отже й у Галичині, принележні до згаданих річників зголоситись вже 11. лютого 1918, але відтак дістануть відпустку, до весняних робіт погрібну, відпустку. На місце тих, яким уневажнено рекламацію, мають ся дати до рільних робіт полонених або рєклямованих зі старших річників.

— **З Української Технічної Комісії відбудови краю.** На повнім засіданю Комісії дня 20. січня сего року в присутности делегатів наших економічних товариств розвела ся широка дискусія над дотеперішною акцією відбудови краю, веденою через Централю в Кракові. — Акцію сю піддано суровій критиці і осуджено її як недостаточну і шкідливу для інтересів нашого народу.

Вкінци ухвалено слідуючі внески:

Українська Технічна Комісія уважає за необхідне перестрій дотеперішної акції відбудови краю в напрямі децентралізації органів виконуючих.

2) Для східної Галичини належить домагати ся окремого уряду для відбудови з осідком у Львові під кермою українських фахових сил.

3) В справі реорганізації акції відбудови устроїть Українська Технічна Комісія анкету, зложену з делегатів Комісії, послів парляментарних і репрезентантів економічних товариств, яка має усталити форми і підстави, на яких реорганізація акції відбудови має ся відбути.

4) Комісія уважає за потрібне в справі відбудови східної части Галичини відкликати ся до цілого українського народу, а передовсім до братів української Републики і в сій цілли завязати всеукраїнський комітет для відбудови східної Галичини, який би ніс матеріяльну і моральну поміч бідному населенню знищеному світовою війною.

— **Краєвий Союз господарських спілок у Львові доносить:** Хотяй збіже є заняте державою і торговля ним належить виключно від Воєнного Закладу обороту збіжем, приходить до нас яко синдикату краєвого Товариства „Сільський Господар“ численні замовлення насіння збіжа з благанем о поміч з огляду на загальний брак насіня. Ми тому старали ся дістати бодай часть насіня через закупно і доставу добірних родів насіня з Чех і Моравії як попередних років, та не дістали на жаль по причині загального браку насіня від тамошних філій Збіжевого Закладу дозволу на вивіз закупленого насіння, як нам про се письмом з 3. січня 1918. Збіжевий Заклад доносить з тим, що доперва по обсіяню свого краю, вони будуть могли подати, яку скількість насіня будуть могли другим краям до обсіву віддати.

Кромі сего звернув ся Союз до Філій Збіжевого Закладу в Кракові з домаганєм, щоби віддала йому розділ насіня збіжа для українського населення краю.

У відповіди на се домаганє огримав Союз резолюцію з 12. січня 4. 1918. ч. 3754. котру для її ваги подає в переводі з німецького до відома загалу П. Т. рільників. Письмо звучить:

До Краєвого Союза „Рільський Господар“ у Львові. В полагодженю Вашого письма з 6. с. м. зауважує підписана Філія, що зогляду на дуже малу скількість весняного насіня, яку філія має до розпорядимости, вона може приділити його тільки державним органам до роз-

ділу то є рільничим експозитурам ц. к. Намісництва і Старостам.

При тім моглиби впрочім зайти случаї, які філія контролюючи, розділ придїленого Союзови в осени насїня ствердила, а іменно, шо богатых рільників покрило подвійно своє запотребоване збіжа і в той спосіб була нагода до надужить, яких тепер з огляду на брак насїня філія мусить стеречи ся.

Натомість евентуальне внесенє Союза при розділї насїня на осінну кампанію Філія візьме під розвагу і в своїм часї з Союзом порозуміє ся.

Справдї Союз поробив заходи для придбаня насїня збіжа з заграницї та ніяк не може дати запоруки на їх успіх, тому просить дальших замовлень йому не присилати.

— Хто править Росією? „Дѣло Народа“ займає ся в своїм останнім — перед конфіскатою — числї справою складу ради народних комісарів і приходить до заключеня, що властивим керманичем заграничної політики й ради народних комісарів є не Троцький, але Радек — Собельзон, а властивим провідником большевицкого правительства не Ленім, але Стеклов. За кулїсами зачинає ся повна коварств боротьба, що має на ціли усунути Ленїна й Троцького, а поставити на перше місце Радка й Стеклова.

— Жиди „творять армію“. В Петроградї утворив ся був жидівський полк. Тепер доносять англійські часописи, що Криленко затвердив проєкт утвореня військових жидівських віддїлів також в инших залогах у Росії. Мимоволї насуває ся питане: чи жидівська „армія“ стане по стороні своїх співроісповідників в Петроградї чи може проти них?

— Польські леґіонїсти проти большевиків. З Петрограду доносять, що польскі леґіонїсти обсадили дворець в Орши, в могилівській губернії, і розоружили російську залогу. Заволоділи також двірцем на північ і на полудне від Орши, причім зоружили ставку (постерунок). Поведене леґіонїстів було викликане увязненем народними комісарами провідників польських військових орґанїзацій.

— Глуханя в Петроградї. В Петроградї — як доносить агенція Аваса — стверджено випадки глуханї (пятнистого тифу). Зараза скоро ширить ся, головно в низших клясах народа.

— Страйк в Берлїнї. До тепер застрийковано в Берлїнї понад 100.000 робітників. До страйку приступають щораз нові фабрики. Робітники жадають рівного виборного права для Прусії, мира, реорґанїзації заосмотреня в поживу й випущеня вязнених вровідників. Вибрано комітет, який має ввійти з правительством у переговори.

ПОМЕРЛИ.

Корнелїя Ших, дочка бл. п. крилошанина о. Івана Шиха, заосмотрена св. Тайнами, померла дня 7. січня в домі свого шваґра о. дра Скобельського в Жидачеві. В. їй п.!

Зїзд інвалїдів У. С. С.

(Конець).

По ухваленю наведених резолюцій при сутний на зборах директ. Товариства „Маківка“ тов. Сїдельник забрав з черги голос і постановив внесенє, щоби інвалїди У. С. С. вписали ся в члени „Маківки“ і щоби для улегченя спільної праці та лучшої контролї, перенести висше згадану інституцію на стало до Львова. Рівночасно заявив тов. Сїдельник що складає мандат директора Товариства „Маківка“ в руки вибраного виконуючого комітету. Внесенє і заяву тов. С. приняли зібрані з одобренєм і подякою, сподіючись, що і прочі покликані і непокликані чинники поодиноких стрілецьких фондів по зложеню точних рахунків підуть за його приміром! Зокрема ухвалено ще внесенє тов. Говиковича, який поручав, віднести ся до У. П. Р. з прошенєм, щоби при нагоді дискусії в парляментї над законом про підвишку платнї інвалїдів не забуто про інвалїдів У. С. С. Посїм приступлено до вибору виконуючого комітету інвалїдів У. С. С., якого в склад ввійшли: товариш Теодор Бобків голова, Мих. Онуфрак містоголова, виділові: тов. Лущів Павло, Явний Осип і Мотиль Михайло, заступники виділових: тов. Говикович Микола і Щур Василь. — Всї члени вибраного комітету приняли поручені їм мандати і, дякуючи за довіре товаришів, зобовязали ся стрілецким словом, що доложать всїх старань, щоби якнайскорше перевести в житє висше поручені їм задачі. Після сього замкнено наради і інвалїди приниманючи з подякою запросини тов. Сїдельника до спільного обіду, удали ся до молочарнї Чарнецького. Тут також розділив тов. Бобків удїлені йому для приїзжих інвалїдів „Укр. Жін. комітетом несеня помочи для ранених жовнїрів і У. С. С.“ за стараньєм Вп. п. добр. Олесницької 200 к. титулом коштів подорожи для інвалїдів і харчового на день зїзду і інвалїди розійшли ся.

При сїй нагоді годить ся зазначити, що висше названий „Укр. Ж. Ком.“ се єдиноке укр. товариство, якому справдї лежить на серці доля потерпівших фізично в світовій заверюсї. Названий комітет, хоча розпоряджає мабуть чи не найменшими фондами, які зло жила укр. суспільність для ранених жовнїрів і У. С. С., мимо сього його щорічні і кождоразові святочні дарунки були незвичайно щедрі та гарні а в додатку сей комітет зумів ще й зложити досить поважну суму (як зачували 10.000 к.) на фонд інвалїдів У. С. С. та тільки держить їх в безпечнім місци й жде, коли буде можна поручити їх в певні руки. Сьому комітетови завдячує також „Захист для хорих У. С. С.“ сьогорічні свята, на які жертвував він 1.000 к. Честь і дяка Вп. Матерям і Паням за їх добре серце та труди! — Теодор Бобків голова. Михайло Мотиль виділовий.

Посольский звіт зложить в пятницю дня 1. лютого 1918, о година 11-ій перед полуднем в льокали „Української Бесїди“ у Львові, при вул. Костюшки ч. 3. II. поверх, парляментарний посол Львівського повіта

Вп. Др. Володимир Бачинський

при нагоді нарад Повітової Орґанїзації Політичної, які відбудуть ся в тім дни з порядком дневним:

1) Отворенє нарад, 2) Посольський звіт, 3) Орґанїзаційний реферат, 4) Дискусія, 5) Вибір Повітової Орґанїзації Політичної і 6) Внесенє членів.

З огляду на вагу сих нарад просить Повітова Орґанїзація Політична Львівського повіта П. Т. Громадяньство так з повіта як також сих П. Т. Добродїїв з міста Львова, які інтересують ся справами львівського повіта і для його добра трудять ся, щоб зволили взяти численну участь.

За Повітову Орґанїзацію Полїтичну львівського повіта: о. Володимир Яворський, парох в Жиравцї, о. Григорій Гірняк, парох в Винниках і Іван Стронський, управ. школи в Збоїсках.

ОПОВІСТКИ.

середа, 30. січня 1918.

Нинї: 30. січня греко-кат. Антонія вел., римо-кат. Мартини д.

Завтра: 31. греко-кат. Атаназія і Кирила, римо-кат. Петра з Ноля.

| Іменем виділу „Укр. Захоронки“ складаємо щиру подяку Вп. П. Послови дру Льонг. Цеґельському за ласкаве виголошенє святочної промови на „Маланчинім вечері“, Хв. Дирекції і Вп. Дружинї „Українського Театру“ за безінтересовне виставленє „Вечерниць“ Нїщинського, Вп. П. радникови Ос. Дрималикови за цїнну технїчну поміч при устроєню вечера. З окрема сердечно дякуємо Вп. Паням за неоцїнену поміч при уладженю буфету і припродажі бальочків. Щиру подяку висказуємо також Вп Панам за рєвні заходи коло уладженя „Маланки“, а особливо Вп. Аранжерам за знаменитий провід в часї забав. За Виділ: Е. Гриньовська голова, А. Іванович секретар.

| Передконцертові проби в Тов: „Львівський Боян“ відбувають ся правильно кождого вторника і четверга о год. 7. вечером.

| З Дирекції приватної української гімназії в Долинї. З кінцем лютого будуть утворені при українській приватній гімназії в Долинї курси приготовні до гімназії і учительского семинаря. Най родичі не залишать сеї нагоди, щоб дати своїм дїтям можність кінчати школи. Дїти старші, котрі мають охоту до науки, хотяй малиби лиш слабо научне підготовленє, най вступають на підготовний курс семинаря, молодші, на курс підготовний до гімназії. Оплати за науку будуть невеликі, — менше засібні зможуть найти приміщенє в бурсї. Зголошувати ся письменно до Дирекції гімназії, найдальше до 20. лютого. Курси будуть лиш тоді отворені, коли зголосить ся на кождий що найменше по 20. кандитатів. 1—3

| Позір Долинщина. В понедїлок д. 17. лютого відбудуть ся в Долинї загальні Збори Кружка Українського Педагогічного Товариства, на котрі Виділ всїх сьвідомих Громадян долиньского повіту запрошує. Початок зборів від год. 10. рано. Льокаль: гімназія. Предметом нарад дуже важні справи, які обходять весь долинський повіт, — просить ся тому о як найчисленнїйшу участь. Нехай жадна сьвідома Одиниця не відкаже ся прибути! Сего дня о год. 9. рано відбуде ся торжественне Богослуженє в місцевій церкві за всїх Добродїїв заведеня. 1—3

| „Покутський Союз“ кредитово господарський в Коломиї, реєстроване стоваришенє з обмеженою порукою, знижає стопу відсоткову від щадничих вкладок на $2\frac{1}{2}$%, почавши від 1. марта 1918. Коломия, дня 25. січня 1918.

За Дирекцію: Захар Скварко, Леонтій Кузьма. За Надзираючу Раду: Др. Зиновій Левицький, предсїдатель; Лев Дольницький — секретар.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Видає і відвічає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня Ставропигійського Інститута під управою Ю. Сидорака.